

En decentraliseret fantasi

I en af mine fantasier taler Solen og Månen med hinanden. De udveksler trivialiteter og høfligheder, som det er normalt, og man hører Solen sige:

”Godt at se dig. Hvordan går det?” hvortil Månen drevent svarer:

”Tak, i lige måde, det går i jævne strøg. Og dig?”

”Jeg skal ikke klage, jeg har det som blommen i et æg.”

Det sker altid. Det er sådan en slags opvarmning, og de sludrer givetvis videre, mens jeg overvejer, hvordan jeg skal lave rav i tingene. Jeg må være faldet i staver, for da jeg vender tilbage til scenariet, er de to samtalepartnere nået forbi de indledende manøvrer og videre til en venskabelig udveksling af barndomsanekdoter. Månens hule stemme høres:

”Det var et helt nyt perspektiv, pludselig var jeg jo alene, eller jeg ved næsten ikke, hvordan jeg skal beskrive det. Nu har jeg jo vænnet mig til det, men dengang var det bare helt grundlæggende anderledes – jeg kunne ikke fatte, hvad der skete, og det gik så helvedes stærkt! Jeg havde kurs mod gud ved hvilken skæbne, og jeg kunne jo ikke vide om Jordens tyngdekraft ville være stærk nok til at bremse mig.. nu siger jeg Jorden, ikke?, men dengang havde jeg knap nok ord for, hvad der skete, jeg så mig selv flyve væk fra mig selv. Altså, kan du forestille dig det?”

Solen nikker alvorligt:

”Nej, det lyder godt nok vildt. Men man finder sig jo til rette alligevel, ikke sandt? Man kan vende sig til de mest utænkelige ting, tilpasningsevne, ikke sandt?”

”Lige præcis.” samtykker Månen og fortsætter:

”Det er bare en af den slags ting man må håndtere. Selvom man ikke har prøvet det før, så må man opfinde en måde at gribe det an på. Ja, som Europa altid plejer at sige: ‘Skal du knække en nød, som ingen har knukket før, så må du opfinde knakkeren’”

Solen ler og siger:

”Fantastisk. Det må jeg sige... du og Europa ser altså stadig noget til hinanden? Hun er sgu også en dejlig pige.”

Månen ser lidt tænksom ud og kigger ned: *”Ja, ja, det gør vi faktisk. Men altså, ikke sådan hver mandag eller noget..”* Måske fortryder Månen lidt at have bragt Europa op, eller også er den bare høflig, under alle omstændigheder forsøger den at få solen til at tale om sig selv:

”Men hvad med dig – hvilke ting tror du vi husker bedst? Hvilket barndomsminde husker du bedst?”

”Åh, det ved jeg snart ikke.. jeg er jo også lidt ældre en dig, hehe..”

”Ah, kom nu!”

”Ej, men det er sgu svært at beskrive... det er, som du selv sagde, noget helt andet, sådan en helt radikalt anderledes måde at tænke på. Man havde en anden måde at forstå omverdenen og sig selv på dengang, eller jeg mener, jeg så bare anderledes på tingene.” Solen ser frem for sig og tøver.

”Men, hvad skete der?” spørger Månen nysgerrigt. Der blir stille et stykke tid.

”Først var det som at være flere steder på en gang. Det er nok den simpleste måde at sige det på,”

siger Solen endelig.

”Og så, da det hele så kollapsede, blev alting presset sammen, og tiden forekom helt... abstrakt. Jeg forstod bare mig selv på en anden måde bagefter – så kunne jeg ligesom mærke en grænse og kende forskel på, hvad der var mig, og hvad der var det andet – sådan var det ikke før det kollapsede, der var jeg ligesom spredt, jeg var det hele, og det andet var mig... jeg ved godt det lyder sært, men jeg kan altså ikke rigtig beskrive det på andre måder...” Solen ser igen op på Månen, som nikker påskønnende:

”Det kan jeg godt sætte mig ind i – altså ikke at jeg siger, jeg forstår det helt, men jeg kan sgu godt følge dig.”

Månen er ganske ivrig for at forsikre Solen om sin opbakning, og den begynder at sammenligne Solens barndomsminde med sit eget på en mængde forskellige måder. Solen virker lidt fjern men tilføjer af og til en anerkendende bemærkning.

Jeg synes faktisk, at det er en ganske interessant drejning deres samtale har taget i dag – nogle gange kommer de slet ikke forbi formaliteterne og fortsætter bare med at spørge høfligt til hinandens småskavanker og syge mostre, uden at det fører hverken det ene eller det andet med sig. Sikke banaliteter man kan frembringe. Men jeg havde faktisk så småt fundet på noget, jeg kunne bidrage til fantasien med. Af en eller anden grund fik deres samtale mig til at tænke på den der teori om, at hvis man lader sin krop fryse ned, når man dør, vil man i fremtiden kunne live den op igen med al den vidunderlige teknologi, som bare venter på at blive opfundet. Jeg har læst lidt om emnet – cryokonservering – og faktisk synes jeg, at tanken er interessant. Og der er jo så pisse koldt der ude i rummet... Så jeg forestiller mig Walt Disneys frosne hoved i hastig cirkulation om Månen. Han emmer af kulde, og der skabes en lille froståge i hans kløvand. Solen lader sig distrahere af Hr. Disneys høje fart og siger til Månen:

”Uh! Det ser ud til du også har fået en drabant..”

Månen ser efter Hr. Disney og løfter skeptisk et øjenbryn.

”Tja, der kan man bare se. Nok kremerede de hans krop, men hovedet deponerede de så her, eller hvad?”

”Ja, det ser sådan ud,” siger Solen fnisende og fortsætter:

”Det er interessante sager du tiltrækker!”

Månen forsøger at se upåvirket ud.

”Som jeg også sagde tidligere; der er visse ting her i livet, man ikke har magt over, og så må man jo bare affinde sig så godt man kan. Men han forstyrrer godt nok mit udsyn – han farer jo gennem mit synsfelt hvert andet øjeblik! Hallå! Hallå! Hr. Disney?!” råber Månen tilsyneladende uden effekt. Hr. Disneys fart er muligvis for høj til, at han når at høre noget som helst. Månen sukker:

”Jøsses.”

Solen smiler for sig selv og siger trøstende:

”Vent og se, måske sagtner han farten efterhånden.”

Der bliver stille en stund mellem de to samtalepartnere. Man hører kun en sagte susen. Månen er lige så langsomt ved at bevæge sig ind i Jordens skygge, da Solen bryder tavsheden:

”Nå men.. du må ha' det godt til vi ses igen.” Måske har Solen alligevel lidt medlidenhed med Månen – det er trods alt dens første drabant, og Solen er jo selv lidt mere erfaren på det område.

”Jo tak, i lige måde.. Vi snakkes ved.” siger Månen, idet den forsvinder ind i mørket sammen med Hr. Disney.

Så forestiller jeg mig, at Solen sover. Ikke at den slukkes eller går ud eller noget i den stil – den sover bare, uden at der rigtig sker noget. Og sådan går der timevis, indtil den vækkes af lyden af stemmer. Den ser sig omkring. Det er Månen og Hr. Disney, som nærmer sig i det fjerne – de diskuterer udsigten, og Månen siger:

”Hm.. Nej, jeg synes nu, det er bedre sådan her. Man får det hele med, det kan jeg godt lide.”

”Jeg ved nu ikke, om jeg nogensiden vænner mig til det.” siger Hr. Disney, som nu cirkulerer om Månen med væsentlig lavere fart. Trods det virker han alligevel utilpas, og hans frosne hud har antaget en gusten tone.

”Men måske bliver det heller ikke nødvendigt...” siger Månen eftertænksomt og skæver til Hr. Disney, som stirrer spørgende tilbage. Månen fortsætter:

”Ja, hvem ved.. nu er din fart jo allerede aftaget ret meget, så jeg tænkte, at det kunne jo være, at den ville blive endnu langsommere og til sidst bukke under for min tyngdekraft – så ville du lande på mig!”

”Ha! Ja det ku' du li', hva'?!” udbryder Hr. Disney – han er tydeligvis ikke begejstret for ideen.

”Sig mig, tror du jeg gider bidrage til din massefyldte ved at ligge i et eller andet gudsforladt krater og rådne op langt ind i evigheden?! Nej fandeme nej, så hellere fare rundt her til jeg smelter.”

”Det har altså slet ikke noget med sagen at gøre – jeg siger jo bare, at det er en mulighed! Ja, faktisk nærmere en sandsynlighed, hvis man ser på de givne fakta!” fastslår Månen og tilføjer:

”Og du behøver altså ikke skyde mig alt muligt i skoene, bare fordi du selv er på udebane!”

Hr. Disney gør en anstrengt grimasse med hele ansigtet og svinger højre om på stedet, så han nu vender sin velfriserede nakke til månen. Han fortsætter dog stadig sit langsomme kredsløb. Månen sætter et forurettet ansigt op og ser over på Solen, som har fulgt samtalen på afstand – den trækker på skuldrene. Det forstår jeg sådan set godt.